

Forfatter: Udrag fra Det høie Spil

Titel:

Citation: "Fjorten eventyr og fortællinger", i *Fjorten eventyr og fortællinger*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1989, s. 21.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann01-shoot-idm140296367014496/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Fjorten eventyr og fortællinger

var en tapper Karl, og havde besluttet, at være Riddier og forelske sig jo før jo heller; hvorledes han endelig havde faaet Prindsessen af Velskland at see, og var strax blevet saa indtaget af hendes Skjønhed, at han imorgen havde isinde, at bryde en Landse for hendes Ære –

Her vendte Mirza ham atter Ryggen og klappede den lille Hund.

»Prindsessen er skjøn – vedblev Holger – og hun har saa stor Lighed med dig, Mirza! at jeg endnu har Tvivl om der er nogen Forskjel paa Eder. Dog jo, hist skjuler sig en gylden Lok blandt dine kastanie-brune Haar; det Særsyn saae jeg ikke paa Prindsessen eller noget andet Menneske i Verden. Vil du give mig et eneste Haar af hin gyldne Lok? skjønnne Mirza!»

»Jeg veed ikke ret hvad jeg vil – sagde Mirza, og rakte ham dog idetsamme et af de besynderlige Guldhaar – du skal ellers ikke bilde mig ind, at jeg er saa overvættes kjøn – vedblev hun og rødmede – før det kan Fader ikke lide; han kan ikke engang lide, at jeg seer mig selv i mit lille Speil; men dig maa jeg nok see og alle de andre loerlige Mennesker. Dig vil jeg dog helst see af dem Alle; men du er ikke god at faae fat paa, for neppe har jeg dig paa eet Sted i Verden, førend du allerede er paa et andet.»

»Kan du see mig, naar jeg er fraværende? skjønnne Mirza!» – spurgte Holger forundret.

»Ja vist kan jeg; hvormed skulde jeg ellers fornøie mig, naar jeg er aleene?»

»Det er egentlig en Hemmelighed – sagde Gubben – som Mirza ikke skulde sladdre om. I min Ungdom gav en venlig Fee mig et konstigt Speil, hvori man kan see det Fraværende; det har jeg ikke kunnet næmne at skille mig ved, uagtet min Armod; thi det er min Datters eneste Fornøielse. Der hænger det; men jeg kan ikke vise dig dets forunderlige Egenskab nu; thi det er kun paa en vis Tine om Dagen, det kan bruges.»

»Og da seer du helst mig, velsignede Pige! – sagde Holger henrykt og trykkede Mirzas lille hvade Haand til sit Hjerter – nu skal ingen Prindsesse i Verden bringe mig til at glemme dig.»

»Jeg skal have Øie med dig i Speilet, tag dig kun iagt, at du ikke lyver! – sagde Mirza og truede ad ham med Fingeren. – Men – sukke de hun – imorgen eller overmorgen veed jeg nok, du har glemat mig.»

»Dersom du erindrer os om et Aar – sagde Gubben – ska du see

mig og min Datter igjen; men lad mig saa see, du er blevet et fornøftigt Menneske!»

«Det tvivler jeg paa – svarede Holger – men saa gal bliver jeg vist aldrig, at jeg finder nogen Pige i Verden saa elskværdig som din Datter – —»

«Lad os nu tømme en Flaske Vin paa det nye Bekjendtskabs – afbrød Gubben ham, og tog en Flaske frem inderst fra Hulen. «See, den har jeg gjemt fra sidst jeg var riig – vedblev han – til her engang kom en Gjest, jeg kunde nyde den med; thi min Datter har ingen Smag derfor, og Vin smager mig aldrig uden Selskab.»

De drak, og Holger blev saa glad og modig ved den begeistrende Drik, at han vovede tilsidst, at slynge sin Arm om den skjøne Moe og trykke et elskovsfuldt Kys paa hendes blussende Læber. Men nu faldt med eet en saadan fortryllende Svimmel over ham, at han segnede hen paa Moshænken sont i Blund, og da han slog Øinene op igjen og de henrykkende Drømme forløde ham, saae han sig eene i Skoven, og Solen stod høit paa Himmelen.

Hvordan hænger dette sammen – tænkte han og gned sine Øine, – hvor er den skjøne Mirza blevet af? har jeg ligget her og sovet siden igaar? og er maaskee Mirza og den Gamle og Alting en Drøm? – Han gned Øinene igjen, greb i sin Lomme og Halvskillingen var borte; han stak Haanden i sin Barm og fandt det gyldne Haar. «Nei, en Drøm har det gudskelov ikke været – raabte han glad – og trykkede Haaret til sine Læber; men lidt Hexerie maa her vist være med i Spillet. Skulde den skjøne lille Mirza være en Hex – hm, hm! det var en Ulykke – men det fik ikke at hjælpe, hun var dog den deiligste Hex paa Jorden, og skulde hun brændes, vilde jeg brændes med. – Men hilledød! min Ridderære! det var jo idag, jeg skulde kæmpe for Prindsessens og hele Ridderskabets Øine, og nu skal vi see, jeg har sovet baade fra Seier og Ære.» Han skyndte sig tilbage til Staden, og den første, han mødte, var Jochum, i sin Herres ridderlige Rustning, som kom hinkende med begge Gangerne efter sig.

«Hvad skal det betyde? Jochum!» – spurgte Holger.

«Ak! hvad veed jeg det – svarede Jochum – Gud skee Lov, I er levende, Herre! jeg troede, I var kommet en Ulykke til, da I ikke lod Jer see ved Tourneringen. Jeg har maattet sørge for Æren, mens I var borte; men det er kun løbet maadeligt af, som I see. Jeg tog eders Rustning paa, og meldte mig i eders Navn ved Skranken, for dog at